

ОГЛЕДАЛОТО НА СЪРЦЕТО
ПЕТЯ ИКОНОМОВА - АРИЯ

Извадка

Графичен Дизайн: Илия Язиков

Изображенията са генерирани с AI

Що за чудо е жената?

От както свят светува
и човека започна да умува
се роди и тоз въпрос
„Що за чудо е жената“?
И има ли човек или пък философ
който да е отговорил с яснота
на този така сложен въпрос?

Има да- ей ме на!
Нито съм човек, нито философ,
но пък съм жена.
Затова не ме наричате човек, а Чудо.
Първото съм чудо на земята.

И ако така ще се делим-
мъжът да е човек, а пък жената чудо?
Каква магия се заформя като срещнат се човек и чудо.
Любовта е най- голямото човешко чудо на света.

И така от какво свят светува,
философи мъдрят по света.
Мислят, дремят и умуват
в опознаването на човека и на чудото жена.

Я виж ти колко просто е било!
Математиката елементарна.
Човек+ Чудо= Любов!

Огледалото на сърцето

А любовта е равна,
на смисълът и на причините
за човешкото съществуване.

Що за чудо е жената?
Ето на- хем красива, че и умна.
Без нея за къде е любовта?

Ето затова- жената е първото
и всяко друго чудо на света!

Жената е носителка на чудото
и споделя го с човека!
Следователно и поради това,
вечно жива ще бъде Любовта.

Посветено на всички чудеса по света с името ЖЕНА!
Споделяйте се в лекота и радост на Човека и всичко по света!

Огледалото на сърцето

Архетипът на мъжа

Философ не съм, нито психолог,
Дали съм умна- оставам под въпрос?

И чувам и чета,
и слуша, наблюдавам-
нарастващи претенции
не само към жената,
но и към мъжа.

Наблюдавам времената нови,
и отношенията между човека и чудото жена.
Сякаш претенциите към своята душа
измениха се,
и измениха твой облик,
скъпи мой Адаме.

Адаме- силен,мощен!
Носещ в себе си
мъдрост и любов.
Сила, вяра, нежност, лекота,
Скала си силна в своята душа.

Огледалото на сърцето

Архетипът на мъжа

Адаме, чуй ме!
Ти сила си и мощ
ти обич си и вяра.
На теб и само в твоето сърце
Бог заложи дарът-
да си силата на неговата вяра.

Спомни си кой си!
Сам Бог стои ти зад гърба!
Недей да носиш повече,
теглото на света
върху своите рамена.

Адаме!
От дясната страна на Бога ти стоиш.
Спомни си, че си продължение
на Господната ръка.
Ти справедлив си, честен,
храбър, мъдър и богат!
Богат Адаме си на всичко,
което Господ притежава.

Огледалото на сърцето

Архетипът на мъжа

И ако някога, глава склониш,
сломен да водиш битки,
прегърни сърцето си с дясната ръка
и предай на Бога тревогата на битките.
Откажи се от войните.

Да блестиш от смях и радост ти желая.
Ти си сила!
Ти си вяра!
Ти си силата на вярата.
От дясната страна на Бога ти стоиш,
Сам Бог стои ти зад гърба!

На теб, Адаме,
Бог доверил е любовта,
да я пазиш с обич, в радост, с лекота.
На теб Адаме, Бог дарил е
своето доверие и вяра.
Нека радост блика от твоята душа.

Огледалото на сърцето

Архетипът на мъжа

Адаме, ти Бог си в моята душа!
Затова ти доверявам в радост,
моята любов и моята сълза.
Пиян бъди- от моята любов.
Опиянен ходи, Адаме,
от радост, обич,
от любов!

Ти дясната ръка на Бога си,
и сам Бог стои ти зад гърба!

Посвещавам на моята муза Калин Икономов!
Посвещавам на Човекът с подтитла Мъж!

Ария и гневът

Малко под върха на планината, имало подножие. Скришно и кътно място. Топло и уютно. Вятърът дори заобикалял мястото, защото там се раждала и живеелалюбовта. Там било гнездото на един орел и една орлица. Имали си те няколко яйца, но от всичките се излюпило само едно. Нежно, но и понякога яростно орлите пазели своето гнездо и малкото им пиленце, което тъкмо се било излюпило. Слънцето виждало радостта на орлите и нежно ги огрявало. Най- вече малкото. Тези орли не били случайни. Всъщност били много специални, защото техният вид бил на изчезване. На света имало още 5 такива семейства.

През годините и развитието на човешката лакомия, хората изстребили този вид орли, за да печелят много пари и трупат богатства. Затова сякаш природата обединила своите стихии, за да пази последните орли. Понякога обаче хората надхитряват природата. Група ловци на трофеи, от година време се били преселили в подножието на планината, за да наблюдават орлите. Но за жалост не с добро. И когато малкото орле започнало да се облича в мек пух и да пораста, се сбъднала човешката мечта. Хората успели да се доближат до гнездото достатъчно, за да произведат изстрели с високо оптична ловна пушка.

Огледалото на сърцето

Ария и гневът

Един изстрел бе достатъчен!

Един изстрел в мига в който, майката орлица се навеждаше, за да нахрани малкото си. Един изстрел, от който тя започна да пада. Не достигна земята, защото нейният орел бе наблизил и видя всичко. Изстреля се като стрела, за да хване своята орлица преди тя да докосне земята.

Хвана я!

Издигна я до гнездото им. Положи я нежно, но беше твърде късно. Бутна я с клюна си, за да я целуне за последно сбогом. Грабна пилето и се спусна като гръмотевица, защото усещаше, че ги грози опасност.

Втори изстрел!

Хората бяха опознали навиците на орлите.

Трети изстрел!

Орелът изпусна своето малко пиленце и двамата полетяха към земята.

Докато я достигнаха!

Няколко часа по-късно хората дойдоха, за да приберат своят трофей.

Никой от тях не се сети за пилето. То нямаше никакъв шанс да оцелее си мислеха, затова не го и потърсиха.

А съвсем близо до лобното място на своят баща беше паднало и малкото. Късмет извади, че беше паднало в гнездо на гъски, пълно с пух. То самото бидейки мъничко, лекичко и пухесто бе причината за неговото оцеляване.

Така порасна там- в гнездото на гъските. Прието, обичано и пазено.

Докато не порасна толкова, че да може да ходи и да се храни само. Не знаеше орлето, че може да лети. Нито знаеше, че е орел в своята същност и природа. Знаеше само едно- че трябва да се изкачи на върха на планината. Още от своят първи ден с гъските, а отпреди това не помнеше нищо, то само гледаше върха на планината и изпитваше силен порив да се изкачи. Не знаеше защо.

Не питаше, но беше сигурно, че трябва да го направи.

Ария и гневът

И така докато дойде деня, в който Ария каза сбогом на своето семейство и тръгна към върха на планината.

Колко малка и нежна бе.

Едва вчера за първи път сама си изрови нещо за хапване. Но тръгна да следва този вътрешен порив. Сякаш някой я зовеше от върха на планината. Минаха години.

Години изпълнени с много радост и доволство, но и много болка. По пътя Ария срещаше различни животни. Някой дружелюбни, други не.

Природните стихии не бяха с нея, напротив. Сякаш бурите в планината ѝ се ядосваха и нарочно ѝ пречеха, мислеше си често тя. Спираше, нощуваше, почиваше, продължаваше. Слънцето обаче я обичаше и пазеше. Винаги там за нея. Сякаш слънцето бе създадено само за нея. Да я пази, закриля и обича. Да я приема, такава каквато е- бяха чувствата на Ария към слънцето. Тя самата не знаеше коя е.

Ария и гневът

Знаеше само, че пътят нагоре към планината я бе променил. Понякога беше силна, понякога слаба, понякога гневна, понякога любяща. Понякога се чувстваше красива, понякога се чувстваше ужасна. Но слънцето бе винаги до нея. Приемащо, разбиращо и търпеливо обичащо. Докато един ден стигна върха. Стигна го. Пораснала, силна, голяма, красива орлица.

Ария и гневът

Беше ранна утрин когато пристигна на върха и гледаше как слънцето изгрява- сякаш да я поздрави. Тогава Ария за първи път разпери своите крила- сякаш да се протегне и за да прегърне слънцето. Тя не знаеше въобще, че може да лети, но при вида на своите огромни крила се изненада толкова много, че заплака дори.

Гледаше своите крила и им се любуваше. Размахваше ги в различни посоки и сълзи от радост и щастие се стичаха от очите ѝ. Колкото повече ги размахваше, толкова по- щастлива беше.

А слънцето я гледаше и ѝ се любуваше. Повика няколко облака, за да го прикрият. Не искаше да изгаря Ария, но искаше да се доближи до нея. Трябваше да ѝ каже истината.

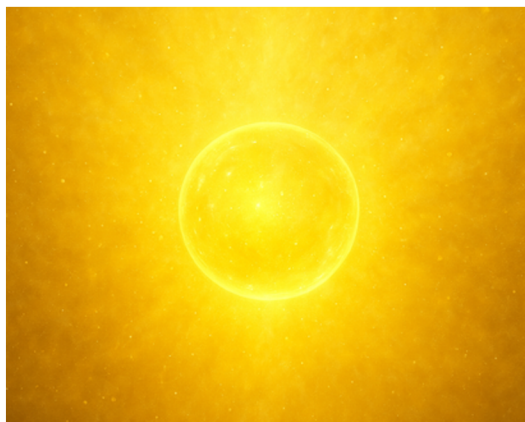
Ария и гневът

Доближи се слънцето до Ария и ѝ разказа какво се бе случило с нея и нейните родители. Тя бе застанала на ръба на планината и гледаше ту към небето, ту към земята. Слушаше слънцето и усещаше как вътре в нея нещо се случва. Вътре в нея нещо се изменя. Ария се изпълваше със сила. Странна сила, която караше сърцето ѝ да бие учестено. Гняв, ярост, омраза, болка, мъка, предателство, разочарование, измама, тъга, самота. Всички тези емоции предизвикваха крилете и да горят. Тя гледаше земята където живеят хората. За нея земята бе адът.

Ария и гневът

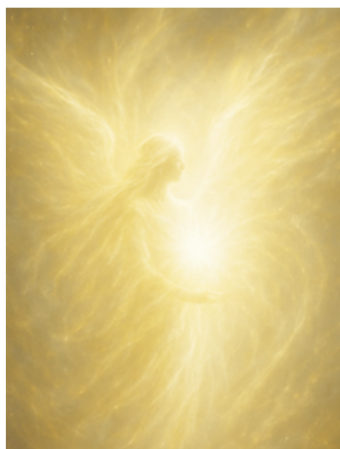
Мъдро бе слънцето и посъветва Ария да не наранява себе си като се изпълва с омраза към хората като я посъветва:

- -Твоята сила е в твойт гняв. Срещнеш ли се с твойт гняв, омраза, болка и обида, ще победиш себе си. Победиш ли себе си- ще се научиш да летиш. Когато се срещнеш с твойт гняв и твоята болка ще полетиш като истински орел, такава каквато си.
- -Приеми- се чу някъде отвъд нея. Толкова ясно и силно, идващо сякаш от недрата на вселената. Нямаше никой около нея, но в същото време се чувстваше изпълнена от енергия. Сякаш тя самата бе енергия, част и същевременно едно цяло с друга, по- висша енергия.
- -Приеми!

Силният порив на този призив към нея идваше сякаш от дясната ѝ страна, но и в същото време навсякъде около нея. Почувства това с цялото си същество и се отдаде на тези чувства. Отдаде се на сливането с тази енергия. Не знаеше какво означава за нея това съобщение. Знаеше само, че трябва да се отдаде на това сливане и да чувства с цялото си същество. И го направи. Ария преживя сливането с Бог и Божествената обич.

Ария и гневът

Мигове след това Божествено сливане с любовта, а може би и часове, а може би и дни да са минали- времето там е условна единица, Ария се осъзна и се върна с вниманието си на върха на планината. Нещо странно се случи с нея, което я промени завинаги. Благодарни на слънцето и притихна, заедно с настъпваща нощ.

Но не заспа, а гледаше право в земята и търсеше да види своя гняв. Там бе някъде. Ако ще да е и под земята, Ария бе решена да се срещне с него. Дълго стоя тя на ръба на планината. Вихреше се в торнадо от емоции, но най- много чувстваше гняв. Този гняв я правеше тревожно напрегната. Ходеше нервна напред- назад, насам и натам, мислейки единствено какво да направи, за да се чувства по друг начин. Не искаше да чувства гняв, а онези усещания от сливането с енергията.

Изпитваше тревожност и страх. Колкото повече гледаше надолу, толкова повече се страхуваше, но и в същото време нейната решителност се увеличаваше. Тогава си спомни, че по пътя на своето изкачване бе видяла пепелянка, която ѝ даде голям урок. След тяхната кратка среща, Ария запомни само едно:

Почувствай своят страх и извърши действието, въпреки всичко!
Това бе заръката на пепелянката.

Ария и гневът

Бе изпълнена с много любов към себе си и към семействата си- орловото и гъшето. Чувстваше и усещаше с тялото си толкова много емоции. Колкото повече чувстваше, толкова повече крилата ѝ се изпълваха с вяра и обич. Господ наблюдаваше тихо намеренията на Ария в готовност винаги да я опази. Но всичко сега зависеше само от нея. Дали ще се поддаде на гнева, ще се спусне и ще изкълве хората с острият си клюн, или ще се спусне, за да дири гневът по света и да го срещне. Ария не знаеше що е това гняв и как изглежда. Нито мъката, нито тревожността, но си спомни как изглежда и как се чувства любовта. А любовта, тя чувстваше светла, лека, ефирна и нежна. Всеизпълваща и обединяваща. Като ангелска прегръдка. Макар и никога да не бе чувствала ангел да я прегръща или целува. Онова сливане с енергията, което Ария преживя бе сливането ѝ с Божествената безусловна любов на Бог.

Ария и гневът

Решена бе тя да издири гнева, защото знаеше, че само така можеше да се наслаждава на любовта. Вдиша дълбоко, вгледа се сякаш в ядрото на земята и се отпусна! Отпусна се и започна да пада към земята. Не знаеше как да ползва крилете си и затова падаше, а докато падаше сърцето ѝ силно туптеше от страх.

В този миг Бог я хвана и превърна в светлина. Ария се спускаше все по бързо и стремглаво. Премина земята и се спусна по- надолу. И по- надолу и по- дълбоко. Сякаш премина и ядрото на земята и се спускаше още по- на дълбоко. Докато достигна светло сива тъмнина. Спря там изпълнена с тревожност и наблюдаваше.

Сам Бог застана до нея и рече:

Ария, това е тревожността. Огледай се.

Изслушайте цялата приказка на:

petyahomeoclinic.com/ariya

